A Nosa Terra

BOLETIN DO PARTIDO GALEGUISTA

ANO XVII — Galicia (Santiago) 25 de Xulio do 1.933 — Núm. 302

Suspensión do noso ferrocarril.
Exclusión de Galiza nos cursiños de profesores.
Tratado co Uruguai que arruinará a nosa riqueza gandeira
Aumento das contribucións.
Ataque ao noso patrimonio artístico.
Eis uns cantos agravios máis inferidos a Galiza n-ista derradeira tempada polo Poder central.

D I A D. E G A L I C I A

Na encrucillada de todo o ano iste é o Día da gran Fraternidade galega

Nista encrucillada espiritual do día de Galicia, todol-os seus fillos veñen a xuntarse na aperta xusta, quente e forte da Terra e da Raza.

Diante o día da nosa Terra, todal-as loitas fraternas findan para abrir paso ás augas soturnas do noso esprito, e pôr en comunicación viva as almas da gran Comunidade galega. Por enriba de todal-as barreiras mesquiñas, cheias de soma de todol-os persoalismos, de todol-os resentimentos, Galicia estende os seus brazos para xuntarnos a todos na quentura do sua aperta. Ista é a aperta lonxana que todos esperamos para tornar a renacer, para volver a refacer a nosa vida con claridades orixinaes de amañecida.

Iste é o Día do magno Xubileo da nosa Terra, en que as almas se limpan, en que os irmáns se reconcilian, en que todol-os escarriados pol-os vieiros da noite se reconecen á lus da grande fogueira broncal do Lar común, [illegible] coa concencia carreirada de somas valorentas de xenreiras mesquiñas! Que ninguén se quede á porta!

Entremos todos, todos xuntos, e alcendamos un lume de corazóns aquecedor dos corpos e das i-almas. Un gran lume, unha labarada inxente que limpe todal-as somas que se acubillan nas esquinas das concencias. Un gran lume que ruba por riba de todal-as montanas i-encha de quentura todal-as congostras. Un gran lume que traspase de luz as i-augas floridas do río profundo da nosa Historia, por onde escorre —en amor i-en dôr— toda a i-alma da Raza.

Arrequentados nisa inxente labarada, recomencemos logo, os vieiros da nosa vida, alastrados co remol perenne do gran Lume nutricio. Tornemos todos con espíritu limpo, outo e reito, á loita de todol-os días, pol-a grandeza e a liberdade da nosa Terra.

Irmáns! que ninguén falle ao redor do gran Lume que, na lareira perenne da Raza, se alcende niste Día, enchendo de lus todol-os camiños. Todos temos cabida. A todos se nos espera. Todos debemos acudir. De non facel-o, virían xentes extranas. Matarían o Lume. Estrarian o remol. E nós ficariamos na soma para sempre, sin Lume e sin Fogar.

O NOSO DIA EN 1933

Foi, sen dúbida, feliz a idea de celebrar, todos os anos, a nosa grande Diada. O día de Galicia é coma un relanzo de paz nas nosas loitas internas, é a comunión n-unha emoción única de todos os galegos. É o grande día da paz galega. Por todos os vieiros cordiaes, unha pelerinaxe de irmáns aboca no foro do amor. I eisí se fortifica a profunda raigaña racial do noso corazón, e se aquilata o ouro da nosa espranza nos destinos da Terra.

Compre que iste ano acentuemos o carácter fraterno da nosa festa. Vivimos momentos preñados de sustancia histórica. Temos que recrear unha patria, e ninguén pode ser xordo á auténtica voz nen traidor as naturáes leises. Ser fiel a sí mesmo é a única forma honrada de vivir. Pasarán os tempos e cada un terá que responder dediante a historia, do seu labor presente. I-entón caerá a pauliña de un veredicto de culpabilidade encol dos que non souperon estar á outura do momento que nos tocóu vivir, e preferiron andar as escuras sendas do erro, pecando contra o esprito.

Os bens da autonomía han ser xenerosamente outorgados a todos, e inda os disfroitarán aqueles que non souperon ver o profundo senso de reconstrucción nacional contido n-aquela grande idea. Mais ben triste será a situación moral dos que se vexan refrixerados pol-a sombra de unha arbre que non quixeron sementar.

Patentes están as mostras da incapacidade que pra nos gobernar aqueixa ao centralismo. Vexan os que teñen ollos e oian os que poseen ouvidos. E comprendan os que non estén mergullados na lana da estupidez —pechos á luz da razón os cerebros escuros— cómo o que ten de vir, virá: porque a historia ten leises fadaes. Alonxar o intre da nosa liberación é amorear xenreiras o facer imposibre a concordia. Xa se van acrarando as fías dos que, antre os bós e xenerosos, coidamos posible a resolución dos nosos problemas n-un terreo de armonía co Estado hespañol. Que non nos deixe tamén a espranza de que o ben de Galicia poderáse atinguir pol-a unión de todos os galegos. Que non teñamos que creer na necesidade de esmagar aos cegos de eiquí. De abondo doroso é ver como alá non nos entenden.

En Galicia é onde hai que ganar a batalla. Si se triunfa eiquí, non haberá forza que se poda opôr eficazmente á consagración oficial da nosa persoalidade. [illegible] ritmo de Terra, [illegible] as veos da noite e rixe os pulos da i-alma inmorredoira do noso chan.

Galicia será o que os galegos queiran, por enriba do que queiran os outros. E os galegos non poden querer o presente ominoso: hanse queimar n-unha arela de ben craro porvir.

R. Carballo Calero

Interpretacións

Día de Galicia. Qué?

Falta a interpretación xusta dista Festa. Mentras para moitos se perde nun gran revóo de follas de côres, de verbas, de percalinas, de foguetes, de procesións, sin ningunha efeitividade, para outros é un movimento de fonda realidade material, algo con sustancia en sí, con plenitude satisfaitoria.

Nin uns nin outros teñen razón.

Non teñen razón os que pensan que o por qué do Día de Galicia son as procesións ciudadanas, as bandeiriñas azuls e brancas, os manifestos, os mítins, etc. Iso, de quedar ahí, sería unha estupidez e unha engañifa. Todo iso non tería outro fin que embobar ao pobo con fogos de côres, con verbas mortas, con flores de papel. Encheríamoslle os petos de papel. Encheríamoslle os ollos de côres, e deixaríamoslles a i-alma valdeira, coa amargura da mesma soma de irredención cravada no seu peito.

Si ésto que pensan tantos galegos por ahí, tantos galegos que pensan que para sel-o só se precisa iso; os galegos que coidan que o noso esprito está encerrado na burda «galegada» con que se nos desacredita e se nos caricaturiza, terían razón os que rexeitan todo ésto como estéril, insinceiro e fofo. [illegible] non teñen tampouco razón. Por- [illegible] un movimento de masas.

En todo movimento de masas, de pobos, hai sempre un fondo de arelas infindas, indeterminadas, que precisan tempo e maturidade para concretarse. Quen non vexa iste cúmulo escuro de infindos degaros nas masas campesiñas que hoxe baixan ás cidades da nosa Terra, é cego de nacemento ou cego de mala fe, que é a peor cegueira. ¿Qué buscan istes campesiños de pesados zocos das aldeas da Cruña e de Lugo? ¿Qué buscan istes mariñeiros de falar mimoso das costas de Pontevedra? E ises profundadores, poetas e aventureiros de Ourense, ¿qué buscan? Buscan toda a sua vida.

A insatisfaición de toda a vida galega, oscura, enterrada, deturpada, perdida en todol-os vieiros, é a arela diste Día de Galicia. Búscanse así mesmos. Buscan o seu ser íntimo, para afincarse, para non morrer. Buscan á Galicia que lles esconderon, porque non lle la puideron roubar. Buscan a ledicia, o sol e a fartura de cada casiña en soma.

Isto, é verdade, non se lles dá niste Día. Pero é que isto non se dá, isto conquírese. Os pobos son os que fan a sua vida, e ninguén máis. Iste Día é a gran xuntanza en amor i-en dôr, feita na encrucillada dos camiños de todo o ano. É o intre espranzado en que o pobo —antes en cadeas— baixa á sua Terra para tomar forzas que o sostenían en espera do Gran Día da sua liberación. Isto só basta para que iste Día teña para todos a máisima importancía de todo movimento de pobos oprimidos que van en busca de seu porvir. E obriga de todos é manter moi outo o fervor íntimo diste Día auroral, no que xermolan os fogos da gran epifanía de Galicia.

A. I.

Saudades. Alboradas. Cantigas

Hoxe atopamos á nosa Terra, nas longuras do tempo, como pomba cansada de voar e que fica latexante e recollida.

É a onda que endexamáis quebra, pro sempre chea de vida, dun mar longo de adeuses.

Saudades: luares de amor que fan chorar i-enxoitan as bágoas, agora, n-iste amencer da Patria.

Alboradas: Estralar de flores e recendos en mañás de amor como as baladas, antenas do esprito, nuncios do Rexurdimento.

Cantigas: Vivir de lembranzas; sempre as mismas cantigas tráxicas, sonámbulas, saloucantes; sempre as mesmas cantigas das grorias pretéritas, das presentes angueiras.

* * *

Galicia noutrora heroica e deslumeante nacera pra vivir a primacía do Oicidente románico,d os pelerinaxes e dos cancioeiros. Nacera como a magnolia nun albre de gran outura, belida e orgulosa, de arume ondeado e fino coma un fume de nube esváindose... Galicia, como a magnolia, só podía vivir ô sol, ô sol da libertade. E cando se lle roubóu pra aprexioala nas tebras, na escuridade da opresión, Galicia como a magnolia, encheuse de enormes manchas escuras de disgusto —só podía vivir ô sol.

E agora é a espranza, o pulo de arelas, anceios dun futuro infindo. Son como estrelas das noites —sí as noites son escuras, as estrelas brilan máis. Eu esquénzome de mín. Fico á ouvir a grande armonía da música do vindoiro. Porque todo é tan armónico, como si fose orquestado e rexido.

[illegible] rola do presente, desamparada, no derradeiro esforzo, cos cabelos enormes das suas velas brancas, flotando nos ventos como unha bandeira abatida de desgracia.

* * *

O ceo peneira unha chuvia miuda que ennevoa a paisaxe e a sensibilidade, mais o sol, irmán da caridade, esvae todo, anda pol-os montes e pol-os camiños da espranza, a erguer, de vagariño, as follas da Terra que o inverno do esquecemento levóu.

Saudades. Alboradas. Cantigas. Baten, ritman, pendulan. Embalan ondas, embalan espranzas, embalan soños. Ondas de cabelo, ondas de ollar, ondas de mar...

Saudades. Alboradas. Cantigas. Veñen coma os sóns dos campanarios á facer resoar as lembranzas. É o país galego, coma un romeiro da historia, con anceios do inédito. O moimento. A voz do pasado, resoa asín, no Día da Patria, en berros chamantes, en volutas e floróns, en oxivas. Resoa atopando o futuro, e voltando como as anduriñas, n-unha onda de estrelas, á pedir como premio o universo...

Francisco F. del Riego

Fai dazasete anos que se pubrica A NOSA TERRA pol-o esforzo dun feixe de homes; agora ten que se impôre pol-o entusiasamo de todol-os

Scanned by CamScanner